

Prædiken til Palmesøndag

d. 28. marts, 2021, kl. 10.00 i Viby Kirke

I Filipperbrevet skriver Paulus:

I skal have den samme indstilling som Kristus havde:

Han så ud som Gud.

Han var ligesom Gud,
og det havde han ret til.

Men han gav afkald på sin ret
og valgte at se ud som en slave.

Han blev ligesom et menneske
og lignede os.

Han ydmygede sig
og rettede sig efter Gud,
selv om det betød han skulle dø

- dø på korset.

Derfor ophøjede Gud ham
og gav ham

navnet over alle navne.

Alle skal falde på knæ for ham
både i himlen og på jorden og under jorden.

De siger: ”Jesus Kristus er vores herre”,
og på den måde hylder de Gud.

Fil.2,5-11 (Bibelen 2020)

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger:

Sig til Zions datter:

Se, din konge kommer til dig,
sagtmodig, ridende på et æsel
og på et trækdyrs føl.

Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte:

Hosianna, Davids søn!

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!

Hosianna i det højeste!

Amen

Palmesøndag står vi ved porten ind til påskeugen. Vi inviteres med på en vandring. Jesu vandring mod tilfangetagelse, lidelse og død og gennem døden frem til opstandelsen påskemorgen.

Det er ikke sært, hvis vi tøver lidt. For det er en dramatisk og smertelig vej han går, der er så meget på spil, og det kommer så tæt på vores egen vandring gennem livet, hvor heller ikke vi undgår døden til sidst. Hverken hos vore kære eller os selv.

Så hvis vi tøver er det til at forstå. Hvis vi ikke kan udholde synet. Hvis vi hellere bliver stående her uden for porten og lader ham fortsætte alene.

Også fordi det netop er Jesus vi ser på æslet, på vej ind i Jerusalem. Guds egen søn, som har vist sig så helt særlig og dyrebar.

Og som også hyldest af folkemængden her ved porten, på vej ind i byen. De har store forventninger til ham. At han er deres nye konge. Og at han skal gå foran og føre dem ud af fornedrelsen - den romerske besættelse af landet gennem alt for mange år.

Men i stedet er det jo Jesus der havner i den allerstørste fornedrelse. Kommer til at opleve de samme menneskers skuffelse og svigt og foragt og at stå helt alene tilbage.

Og vi har måske mere til fælles med folkemængden end vi ønsker - for påskens fortælling og Jesu fornedrelse – kan ikke undgå at kollidere med et helt instinktivt og grundlæggende billede af Gud: Gud som er så stor og ophøjet og hellig og mægtig – hvordan kan *han* dog sende sin egen elskede søn afsted på sådan en vej:

Sende ham direkte ind i fornedrelsen og afmagten med åbne øjne – derind, hvor det ikke kan blive værre og mindre.

Paulus forsøgte at forklare os det i læsningen fra Filipperbrevet, som vi hørte først i gudstjenesten. At det var meningen at Jesus skulle gå den her vej. At det var den vej han som kærlighed *måtte* gå.

Og at det derfor – hvis vi overhovedet skal forstå hvad kristendom handler om og hvem Gud er – er nødvendigt at følge med ind gennem porten og videre på vejen med Jesus – hele vejen gennem påskens begivenheder. Kun på *den* måde kan vi komme en forståelse af Guds kærlighed nærmere, ane mere af hvor dyb og bred og virkelighedsforvandlende den er.

Sidste weekend var sangeren og musikeren Michael Falck gæst i programmet ”Tal til mig” på P1 – et program om tro.

Han fortalte om sin egen trosvandring gennem livet – hvorfor han står et andet sted i dag, end da han begyndte sin rejse, ikke mindst fordi den gik gennem fornedrelse og afmagt og frem mod en ny ærlighed for ham som menneske. Og et meget personligt forhold til netop Jesus.

Det er et spændende program. I kan selv finde det på DR’s hjemmeside. Hermed til anbefaling.

Jeg vil blot gengive et lille udsnit, hvor han fortæller om et drømmesyn eller en oplevelse af Jesus som han fik på et tidspunkt under en meditation:

Der sker det, at han kommer ind i et rum – en slags mellemgang - og i rummet er allerede andre mennesker til stede. Og nu ser han også Jesus – han ved straks hvem det er – selv om Jesus ligger på knæ og er meget mere spinkel og lille end de fleste billeder af ham. Og da Jesus får øje på den sidst ankomne begynder han at udtrykke den vildeste og dybeste taknemmelighed over at ”lille mig”, som Michael Falck udtrykker det ”kommer ind i rummet”.

Hans egen instinktive reaktion i drømmen er den dybeste forlegenhed, det er jo *ham*, der skal være taknemmelig over at møde Jesus, det modsatte er helt forkert.

Men bagefter har det vendt op og ned på Michael Falcks forståelse af Gud og af Jesus, fortæller han i programmet. Åbnet hans øjne for en meget dyb åndelighed der glæder sig på andres vegne – i en grad som han ikke havde gjort sig begreb om før.

Ja, man bliver umiddelbart forlegen over billedet af Jesus på knæ. Kan Gud da være taknemmelig? Det er jo Gud og det er Jesus, der er al vores taknemmelighed og lovsang værdig, her er det os, der må bøje os.

Alligevel er billedet af en taknemmelig Jesus på knæ et smukt udtryk for netop påskens begivenheder.

Han kommer jo netop ikke ridende ind i Jerusalem på en hest og som en konge for at modtage folkemængdens hyldest. Han rider på et æsel, et arbejdsdyr, for at vise at han har arbejdstøjet på, klar til at knokle og ofre sig for os.

Han vasker disciplenes fødder Skærtorsdag aften og understreger dermed, at han, som de kalder herre, er kommet som tjener og som eksempel – for sådan skal også vi tjene hinanden.

Og han lader sig frivilligt tage til fange, ydmyge, korsfæste og dø – fordi han synes at vi er det værd. Fordi Guds kærlighed ikke kan bære at overlade os alene og fortabte. Så hellere bære fortabelsen og fortabtheden for os.

Og så opstår han og ophøjes og får – som det lød i Filipperbrevet – ”navnet over alle navne” af Gud – det er den fornede, den med nagler mærkede, og over døden sejrende, der nu sidder ved Guds højre hånd.

Sådan slutter Jesu liv. Voldsomt, næsten ubærligt at være vidne til. At han på den måde går på knæ. Bliver som en slave eller tjener. Ydmyger sig til døden af bar kærlighed til os. Fordi vi, Guds skabninger, Guds børn, er det hele værd.

Og at Guds største glæde derfor er, når vi tager imod den kærlighed han rækker os:

Som faderen i Jesu lignelse om den fortabte søn, der løber sin yngste søn i møde i jubel og fuldstændig overstadig glæde og taknemmelighed over at have fået ham hjem igen.

Eller som hyrden i en anden lignelse, der efter at have fundet det ene lille får, som var blevet væk, samler alle naboer til fest.

Eller som Jesus selv, der taknemmelig og uden betænkeligheder lader en syndig kvinde salve sit hår – han forstår og tager med glæde imod den kærlighed, som hun rækker ham.

Alt det og meget mere i fortællingerne om Jesus er billeder på det dybeste i Guds kærlighed til os:

At den største er den, der går på knæ. At Gud gennem Jesu liv går på knæ for os. Bliver som en slave eller tjener. Går ind i vores fornedrelse og død for at bære det for os. Vil gøre hvad som helst for at redde os.

Det er oprørende og svært at se på eller tage imod. Men det er samtidig den kærlighed, der som det eneste kan give os det liv, der er mistet, tilbage. Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd. Du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi Nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med os alle. Amen.